

רע"פ 1612/18 - ראמי מוחמד אברהמים נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1612/18

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

ראמי מוחמד אברהמים

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 01.10.2017, בע"פ 68541-06-17; ובעפ"ג 5038-07-17, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: א' פרקש - נשיא; מ' דרורי - סג"נ; ו-ע' שחם

המבקש:

בעצמו

בשם המשיבה:

עו"ד איתמר גלבפי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בע"פ 68541-06-17 ועפ"ג 5038-07-17 (כב' הרכב השופטים א' פרקש - נשיא; מ' דרורי - סג"נ ו-ע' שחם), מיום 1.10.2017, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בירושלים, בת"פ 25868-05-16 (כב' השופט ד' פולוק), מיום 10.5.2017; ומיום 22.5.2017; ומנגד התקבל ערעור המשיבה על גזר הדין.

ביום 28.2.2018, ובהמשך לבקשת המבקש לקבל את ייצוגה של הסנגוריה הציבורית בהליך זה, השיבה הסנגוריה הציבורית כי אף שהיא ייצגה את המבקש בהליכים הקודמים היא אינה נוהגת להגיש ערעורים ובקשות רשות

ערעור "באופן אוטומטי", וכי היא מפעילה את שיקול דעתה בעניין זה, בהתאם לנסיבות שלפניה, לרבות על פי ההצדקה המשפטית להגשת הערעור ולסיכוייו. במקרה דנן, ועל רקע האמור, הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור בכוחות עצמו, והסנגוריה הציבורית הותירה לשיקול דעתו של בית משפט זה את ההכרעה בשאלת מינוי סנגור ציבורי למבקש. ביום 7.3.2018, ובעקבות עמדת הסנגוריה הציבורית, לא מצאתי להורות לה לייצג את המבקש בבקשה לרשות הערעור שהוגשה מטעמו.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 11.5.2016, הואשם המבקש בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ונסיון לגניבת רכב בצוותא, לפי סעיפים 413ב(א), 25 ו-29 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 29.6.2014, הסיע המתלונן, המשמש כנהג מונית, את המבקש ואדם נוסף, בשם רמזי רפאתי (להלן: רמזי), מצומת שילת לבית חניה, לאחר שהמתלונן סרב לבקשתם להסיעם לנעלין. בהגיעם לבית חניה, ביקשו המבקש ורמזי מהמתלונן, כי ימשיך לנסוע לכביש הפונה לפסגת זאב, ומשהמתלונן סירב לכך, הוא התבקש לפנות ימינה ולעצור בצד. משעצר המתלונן את המונית, העבירו לו המבקש ורמזי את התשלום עבור הנסיעה, עליו סיכמו קודם לכן. ואולם, כשהמתלונן עסק בקבלת התשלום, התנפל עליו רמזי והסיר מעינו את משקפי השמש; התיז לעינו גז פלפל; והיכה אותו באגרופים. בהמשך, יצא המבקש מהמונית, פתח את דלת הנהג, והחל למשוך את המתלונן החוצה. רמזי החל לבעוט במתלונן, עד שהוא והמבקש הצליחו להוציאו ממושב המונית. אז התאושש המתלונן, נכנס חזרה למונית, הצליח להוציא את המפתחות, שהיו במתג ההתנעה של המונית, והחל לצעוק ולהשתולל, עד שהמבקש ורמזי נמלטו מהמקום. כתוצאה ממעשה התקיפה נגרמו למתלונן חבלות בפניו.

3. ביום 10.5.2017, הורשע המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום לאחר ניהול משפט הוכחות. בית משפט השלום קבע, כי עדויות המבקש ורמזי, שהעיד מטעם ההגנה במשפטו של המבקש, רוויות בסתירות ובלתי מהימנות, והעדיף על פניהן את עדותו העקבית וההגיונית של המתלונן, אשר נתמכה בחלקה בגרסתו של רמזי במשטרה, גרסה שנמסרה בסמוך לאירוע וטרם שהוגש כתב האישום נגד המבקש. כמו כן, נדחו טענות המבקש לעניין מחדלי חקירה שנפלו, לטענתו, בחקירת האירוע. בין היתר, נדחתה השגתו של המבקש על כך שלא נתפסו סרטי צילום ממצלמות האבטחה שהיו פזורות בזירת האירוע. זאת, אם משום שלא הוכח כי מצלמת קופת החולים, המצויה בקרבת מקום, הייתה יכולה לתעד את האירוע, כאשר, לכאורה, זוות המצלמה הייתה מכוונת למקום אחר; אם מאחר שלא הוצגה ראשית ראיה לכך שהמצלמה בבית הסמוך לזירת האירוע יכולה הייתה לתעדו או בכלל הופעלה במהלכו; ואם משום שממילא עד ההגנה, רמזי, סתר את גרסתו של המבקש, באופן שמאין את משמעות טענותיו לעניין מחדלי החקירה.

4. ביום 22.5.2017, נגזר עונשו של המבקש. בית משפט קמא נתן את דעתו להרשעותיו הקודמות של המבקש בגין גניבות רכב; לעובדה כי הוא ביצע את העבירות, מושא כתב האישום, חרף העובדה שתלויים ועומדים נגדו שני עונשי מאסר מותנים - האחד של 12 חודשים (ת"פ 43903-01-11) והשני של שלושה חודשים (ת"פ 55779-02-12);

לעובדה, כי חלקו של המבקש היה קטן מחלקו של רמזי באירוע, עליו הושטו חמש שנות מאסר בפועל; ולעובדה כי המבקש שהה במעצר למעלה משנה, טרם שנגזר דינו. לאחר זאת, הושטו על המבקש העונשים הבאים: 30 חודשי מאסר בפועל, בצירוף הפעלת המאסרים המותנים שהוטלו על המבקש בתיקים האחרים, זאת, בחופף זה לזה, ובחפיפה חלקית לעונש המאסר בפועל בתיק דנן, כך שהמבקש ירצה סך הכל 36 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר אחת עבירות המנויות בפרק י' סימן ח' לחוק העונשין או עבירה לפי סעיף 413 לחוק; ופיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין, באמצעות בא כוחו, לבית המשפט המחוזי, ואילו המשיבה ביקשה להחמיר את עונשו במסגרת הערעור על גזר הדין, מטעמה. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נקבע, כי כל כולו של ערעור המבקש על הכרעת הדין נסוב על ממצאי העובדה ומהימנות שנקבעו בבית משפט השלום, אשר אין מקום להתערב בהם. כמו כן, נדחו טענות המבקש בדבר קיומם של מחדלי חקירה בעניינו, לרבות בנוגע להעדר הצגת הסרטונים ממצלמות האבטחה באיזור האירוע, טענות אשר עליהן נתן דעתו גם בית משפט שלום. לפיכך, לא מצא בית המשפט המחוזי לקבל את ערעור המבקש על הרשעתו. באשר לערעורים ההדדיים על גזר הדין, החליטה ערכאת הערעור לדחות את ערעורו של המבקש, ולקבל באופן חלקי את ערעורה המשיבה, אשר ביקשה להשית על המבקש חמש שנות מאסר לריצוי בפועל.

6. בית המשפט המחוזי קבע, כי נקודת המוצא לעניין הפעלתם של מאסרים מותנים חבי הפעלה היא שיש להפעילם במצטבר, הן האחד ביחס לשני, והן ביחס לעונש המאסר בפועל המוטל על נאשם. זאת, כאשר אין נסיבות מיוחדות, המצדיקות סטייה מהכלל האמור, כפי הנסיבות בעניינו. נקבע בנוסף, כי אף שרמזי היה הדומיננטי במסגרת אירועי כתב האישום, היה למבקש חלק משמעותי בנסיון המשותף להוציא את המתלונן מהמונית בכוח, על מנת לאפשר את גניבתה. הודגש, לעניין זה, כי גניבת מונית מנהגי מונית היא עבירה קלה לביצוע, באופן יחסי, נוכח האפשרות להוביל את נהגי המונית, במסגרת עבודתם, למקום מבודד בו הם מצויים בנחיתות פיזית ומספרית, דבר המאפשר את ביצוע העבירה. לפיכך, ולשיטת בית המשפט המחוזי, יש להשית על מבצעי העבירה, באותן נסיבות, עונשים הולמים, אשר ישקפו את חומרת העבירה וירתיעו את מבצעי העבירה בכוח. לאור המפורט לעיל, סבר בית המשפט המחוזי, כי גזר דינו של בית משפט השלום סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת ואף אינו עונה לעקרון אחידות הענישה, בשים לב לעונש שהושת על רמזי במשפטו.

על כן, ולנוכח חלקו היחסי של המבקש באירוע; לחלוף הזמן ממועד התרחשות האירוע ועד לסיום ההליך המשפטי בעניינו של המבקש; ועל יסוד ההלכה לפיה ערכאת הערעור אינה ממצה את העונש, החליטה ערכאת הערעור להשית על המבקש 51 חודשי מאסר לריצוי בפועל, המורכבים מ-36 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות, מושא הערעור, ומ-15 חודשי מאסר בגין הפעלת המאסרים המותנים, שהוטלו על המבקש בהליכים המשפטיים הקודמים שהתקיימו בעניינו. יתר רכיבי גזר הדין נותרו בעינם.

תמצית הבקשה ותגובת המשיבה

7. בקשת רשות הערעור שלפני נוגעת להרשעתו של המבקש בבית משפט השלום. המבקש מעלה בבקשתו

סוגיות שונות, ובין היתר משיג על העובדה כי הוא הורשע על יסוד עדותו של המתלונן אשר לא נתמכה בראיות פורנזיות; קובל על מחדלי החקירה שהתבטאו, לדבריו, באי תפיסה של סרטי מצלמות האבטחה באזור; וטוען כי שגה בית משפט השלום משמצא חיזוק לעדות המתלונן בעדותו של עד ההגנה, רמזי. עוד נטען בבקשה, כי בית משפט קמא לא הבין כהלכה את גרסתו של המבקש משום שהעברית אינה שפת אמו; כי באת כוחו לא תפקדה כראוי; וכי, לשיטתו, עברו הפלילי הוא שהוביל להרשעתו בדיון.

המשיבה הבהירה בתגובתה, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה לקבלת רשות ערעור לבית משפט זה, וכי טענותיו השונות של המבקש נדונו ונדחו על ידי הערכאות הקודמות, וחלקן כלל אינן מבוססות.

דיון והכרעה

8. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגות מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או במקרים בהם מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 3191/18 ויספיש נ' מדינת ישראל (7.6.2018); (רע"פ 2295/18 אפוטה נ' מדינת ישראל (31.5.2018); (רע"פ 678/18 פלוני נ' מדינת ישראל (31.5.2018)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובתגובת המשיבה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, המצדיקות מתן רשות לערער לבית משפט זה. המבקש מנסה, באמצעות בקשתו זו, לערער, בשנית, על תוצאות הכרעת דינו של בית המשפט השלום, דבר שאין להרשותו, וודאי שלא במסגרת בקשת רשות ערעור לבית משפט זה (רע"פ 2324/18 מזרחי נ' מדינת ישראל (3.6.2018); (רע"פ 2782/18 איאד נ' קמ"ט ארכיאולוגיה במינהל האזרחי לאזור יהודה ושומרון (27.5.2018); (רע"פ 1921/18 חברת דור חקלאים בע"מ נ' מדינת ישראל (27.5.2018)).

9. למעלה מן הדרוש, יובהר כי לא מצאתי כל פגם בהכרעת דינו של בית משפט השלום, אף לאחר שנדרשתי לטענותיו של המבקש, לרבות לעניין מחדלי החקירה הנטענים; אי הבנת גרסתו על ידי בית משפט קמא; והפגמים שנפלו, לדבריו, בייצוגו על ידי באת כוחו שייצגה אותו בערכאות הקודמות. בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי נדרשו למרבית הטענות שהעלה המבקש בבקשתו, ולא מצאו, ובצדק לטעמי, כי יש בהן כדי לשנות את הרשעתו בדיון. כידוע, ערכאת ערעור אינה נוטה להתערב, על דרך הכלל, בקביעות עובדתיות של הערכאה הדיונית, שנעשו על יסוד העדויות שנשמעו בפניה, והדברים נכונים, מקל וחומר, עת עסקין ברשות ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 1098/18 רפפורט נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה דרום השרון (7.6.2018); (רע"פ 9522/17 ד"ר ציון צבר נ' עיריית חולון (21.1.2018); (רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017)).

10. למרות שהבקשה לרשות הערעור אינה עוסקת בחומרת העונש, אציין כי עונשו של המבקש הינו ראוי ומאוזן ומשקף את מכלול השיקולים לקולה ולחומרה, ולפיכך אין כל הצדקה להתערב בו.

11. לאור המפורט לעיל, דינה של הבקשה שלפניי, להידחות.

ניתנה היום, כ"ח בסיון התשע"ח (11.6.2018).

ש ו פ ט
